

POSUDEK VEDOUCÍHO PROJEKTU

Název práce: **Bydlení U Grébovky**

Vedoucí práce: Ing.arch.Michal Kuzemenský

Odborná asistentka: Ing. et Ing.arch. Petra Kunarová

Diplomantka: Bc. Anna Vopařilová

Úkolem diplomantky nebylo navrhnout jen tak ledasjaký dům. Tématem diplomu byla totiž i otázka, jak velký ... a vlastně zdali vůbec a kde, vede hrana mezi veřejným zájmem - dejme tomu zachováním komfortu a milieu místa a novými metry čtverečními obytné plochy. Tedy odpověď neměřitelná, subjektivní a křehká. Co to je kontext, pohodlí a genius loci? Během semestru autorka průběžně dokumentovala tzv. výkon domu (hrubá podlažní plocha, počet a druh jednotek, počet obyvatel), poměřovala ho s ostatními řešiteli a zároveň zakreslovala dům do třinácti fotografií, ve kterých si lze ověřit, jak dům do kontextu zapadá. Kapacitou, figurací, objemem, materialitou. Totéž dělali ostatní.

Tvrdím, že autorce se povedla zvláštní věc. Navrhla jeden objem, nepříliš tříštěný, pečlivě modelovaný, celkově jednoznačné velikosti bytového domu, avšak odkazujícího k romantickým vilodomům. Zajímavé bylo sledovat práci. Anna pracuje kombinací intuice a racionality. Jedno prověřuje druhým a naopak. Výsledkem je dům, který kaskádovitě skáče z horní do dolní ulice nebo, chceme-li, směrem nahoru ustupuje. Odskakuje nejen figura domu, ale dům materiálem postupně naznačuje jinou váhu, pevnost. Pata domu v Košické ulici začíná betonovými zahrádkami, majícími skoro fortifikační charakter, přes různě bosovanou a barevnou omítku a konečně ve finále v posledních patrech nejsvětější, nejhladší omítku. Vlastně nejsem rád, že musím kouzlo popisovat, protože popisem mizí. Laik ho chápat nemusí, Anna mu prostě nabídne dům. V neposlední řadě totiž autorka gradaci, kterou popisuji, v některých místech záměrně znejistuje, právě proto, aby se nestala čitelným klišé. Tvarem, figurou domu, materiálem a ornamentem, autorka záměrně znejistuje i normativní pojmy, jako „hlavní římsa“ a „uliční fronta“. Dobrý recept na uchopení místa, kde stavět bytovku není samozřejmé.

Ve spodní ulici jsou integrovány jako součást domu jednorodinové domky – vzpomínka na historii místa, navázání na nejednoznačnost uliční fronty a myslím, že i transformace do domáctějšího rázu celé ulice. Takhle to tam bývalo, a stejně to ještě je i v nedalekém okolí.

Navržené dispozice rozhodně nejsou plovoucí modernou. Naopak. Jsou poměrně určující, pevné a svým charakterem vynucují předpokládaný děj. Častokrát se v nich objevuje téma obytné kuchyně. Více než obyvák vnímám salonek či čtenářskou niku. Velký jídelní stůl je symbolem. V navrženém domě se střídají čistě zónované byty, se vstupem do noční zóny, s byty důsledně dezónovanými, kde je rodinná pospolitost deklarací a v podstatě podmínkou spokojenosti. Ty dezónované považuji za charakterističtější a silnější. Důležité téma, které nechci v posudku rozvíjet, protože čas. Principiálně souhlasím a současná typologie se ubírá i tímto směrem. Žijeme-li spolu, komunikujme a obtěžujme se. Jsme rodina.

Obsah, tedy způsob bydlení a nabízený komfort je v souladu s formou, tedy vizualitou domu. O půdorysech v souvislosti s estetikou bych rád psal i déle. Fascinuje mne, s jakou samozřejmostí autorka integrovala do uličních fasád lodžie, resp. balkony s velkoformátovým prosklením. Nahatost uličních fasád, intimidace okolí, či protilehlých domů je téma, které autorka zvládla velmi dobře.

Celek respektuji, vlastně obdivuji. U autorky předpokládám vývoj. Ornament sice není zločin, já bych nepatrně ubral a tím to asi celé zkazil.

Anně Vopařilové navrhuji absolutorium, dávám známku **A**, gratuluji a velmi fandím v další praxi.

V Praze dne 1.února.2020 Michal Kuzemenský